Το πάθος της πλεονεξίας (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 15 Νοεμβρίου, 2017

Έχεις λίγα χρήματα και ζητάς πολλά; Έχεις πολλά και ονειρεύεσαι περισσότερα; Όσα κι αν έχεις, δεν είσαι ικανοποιημένος; Γιατί άφησες την πλεονεξία να σε αιχμαλωτίσει, άνθρωπέ μου; Δεν ξέρεις ότι σε άλλους θα μείνουν το χρυσάφι και το ασήμι, ενώ σε εσένα οι κατάρες και οι κατηγόριες; Δεν αντιλαμβάνεσαι ότι θα σε καταδιώκουν αμείλικτα, και σε τούτη τη ζωή και στην άλλη, τα δάκρυα, οι βαρυγκώμιες και οι αναστεναγμοί του φτωχού που εξουθένωσες, του συνεργάτη που αδίκησες, του δουλευτή που εκμεταλλεύτηκες, του οφειλέτη που φυλάκισες; Όταν όλοι οι ζημιωμένοι από σένα θα παρουσιαστούν μαζί σου στο φοβερό δικαστήριο του Χριστού, τι θα πεις στον αδέκαστο Κριτή, μην έχοντας μάλιστα κανένα συνήγορο για να σε υπερασπίσει;

Τους δικαστές της γης μπορείς να τους ξεγελάσεις ή και να τους εξαγοράσεις. Τον Δικαστή του ουρανού ποτέ. **Τους ανθρώπινους νόμους μπορείς να τους παραβείς με τεχνάσματα νομιμοφανή δίχως συνέπειες. Τον θεϊκό νόμο όχι** . Γιατί ο Κύριος βλέπει τις πράξεις σου. Και αργά ή γρήγορα θα λογοδοτήσεις σε Εκείνον, που στέκεται πλάι στους αδικημένους και προστατεύει όσους δεν μπορούν να διεκδικήσουν το δίκιο τους.

Και μη μου πεις, «Ο τάδε, μολονότι κακός και πλεονέκτης, είναι ευτυχισμένος».**Για τώρα ναι, δεν θα είναι όμως ως το τέλος**. «***Μη φθονείς την ευτυχία όσων σκέφτονται πονηρά και μη ζηλεύεις όσους κάνουν το κακό*** », λέει η Γραφή (Ψαλμ. 36, 1), «***γιατί γρήγορα σαν το χορτάρι θα ξεραθούν και σαν τη χλόη θα μαραθούν***».

Η πλεονεξία είναι σαν το χαλασμένο προζύμι, που καταστρέφει όλο το ζυμάρι. Έτσι, **αν από την αδικία κερδίζεις έστω και λίγα, ολόκληρη η περιουσία σου σπιλώνεται**. Γι’ αυτό, πολλές φορές, λίγα που κερδήθηκαν άνομα, έγιναν αιτία να χαθούν πολύ περισσότερα, που αποκτήθηκαν καλά.

Μα, θα με ρωτήσεις, **όλοι οι πλεονέκτες θα δοκιμάσουν συμφορές;** Οπωσδήποτε, μολονότι όχι όλοι τις ίδιες. Κι αν δεν τιμωρηθούν στην παρούσα ζωή, τότε να τους λυπηθείς περισσότερο, γιατί τους περιμένει μεγαλύτερη κόλαση στη μέλλουσα. Στην περίπτωση αυτή, μάλιστα, **τις συνέπειες των αδικιών τους, θα τις υποστούν στη γη οι κληρονόμοι της περιουσίας τους, εφόσον**

γνωρίζουν ότι αποκτούν αγαθά μαζεμένα με αδικίες, αγαθά που ανήκουν σε άλλους. Αυτό, άλλωστε, επιτάσσει και ο ανθρώπινος νόμος, που δίνει το δικαίωμα στον καθένα να διεκδικήσει τα πράγματά του όχι από εκείνον που του τα άρπαξε, αλλά από οποιονδήποτε τα έχει στην κατοχή του.

Αν λοιπόν γνωρίζεις εκείνους που αδικήθηκαν, δώσε τους όσα τους ανήκουν, ή μάλλον πολύ περισσότερα, όπως έκανε ο Ζακχαίος του Ευαγγελίου. **Αν πάλι δεν τους γνωρίζεις, τότε μοίρασέ τα σε φτωχούς. Έτσι θα αποτρέψεις τη συμφορά που σε απειλεί.** Γιατί, αν αποδώσεις μόνο όσα άρπαξες ή κληρονόμησε από άρπαγα πλεονέκτη, κανένα κέρδος δεν έχεις. Αυτό αποδεικνύει η περίπτωση του Ζακχαίου, που ανέφερα. Μόνο όταν ο αρχιτελώνης εκείνος υποσχέθηκε «*Θα δώσω τα μισά από τα υπάρχοντά μου στους φτωχούς και θα ανταποδώσω στο τετραπλάσιο όσα πήρα με απάτη*», ο Κύριος βεβαίωσε: «*Σήμερα αυτή η οικογένεια σώθηκε*» (Λουκ. 19, 8-9).

Εμείς, αντίθετα, αρπάζουμε αμέτρητα και δίνουμε λίγα, νομίζοντας ότι έτσι εξαλείφουμε την αδικία και ικανοποιούμε τον Θεό . Αν όμως ο Κάιν, που πρόσφερε θυσία στον Θεό από τα χειρότερα γεννήματά του, χωρίς ωστόσο και να αδικήσει κάποιον άλλον, τιμωρήθηκε πολύ αυστηρά, πώς δε θα πάθουμε χειρότερα εμείς, που από τα αποκτήματα της **αδικίας** και της πλεονεξίας προσφέρουμε μερικά ψίχουλα στον φτωχό συνάνθρωπο, δηλαδή στον ίδιο τον Χριστό; Γιατί προσβάλλεις τον Κύριο, προσφέροντάς Του μικρά δώρα; Τέτοια τροφή δεν δέχεται, έστω και αν πεθαίνει από την πείνα. Καλύτερα να μην Του δώσεις τίποτα, παρά να δώσεις εκείνα που ανήκουν σε άλλους.

Πες μου, αν δεις δύο ανθρώπους, από τους οποίους ο ένας είναι γυμνός και ο άλλος ντυμένος, και γδύσεις τον δεύτερο για να ντύσεις τον πρώτο, δε θα διαπράξεις αδικία; Αναμφίβολα ναι. **Αν λοιπόν διαπράττεις αδικία και όχι ελεημοσύνη, δίνοντας σε άλλον όλα όσα άρπαξες, πώς λογαριάζεις σαν ελεημοσύνη το να δώσεις ένα ασήμαντο μέρος, ένα τίποτα;**

Ο πλούσιος της ευαγγελικής παραβολής δεν έκανε καμιά αδικία σε βάρος του **φτωχού Λαζάρου**. Μόνο και μόνο επειδή δεν τον συμπόνεσε, επειδή δεν τον ελέησε, καταδικάστηκε να βασανίζεται στον Άδη (Λουκ. 16, 19-25). Ποιαν απολογία, επομένως, θα βρουν εκείνοι που όχι μόνο δεν ελεούν, αλλά και αδικούν τους άλλους; Όταν ο Κύριος θα έρθει πάλι με όλη Του την δόξα για να κρίνει τον κόσμο, θα πει στους άσπλαχνους και ανελεήμονες, που θα είναι συναγμένοι στα αριστερά Του: «*Φύγετε από μπροστά μου, καταραμένοι! Πηγαίνετε στην αιώνια φωτιά, που έχει ετοιμαστεί για τον διάβολο και τους δικούς του. Γιατί πείνασα και δε μου δώστε να φάω· δίψασα και δεν μου δώσατε να πιω· ξένος ήμουνα, και δεν με περιμαζέψατε· γυμνός ήμουνα, και δεν με ντύσατε· άρρωστος και φυλακισμένος ήμουνα και δεν ήρθατε να με δείτε*» (Ματθ. 25, 41-42). **Αν λοιπόν καταδικάζονται μαζί με τον**

διάβολο στην αιώνια φωτιά, όσοι δεν έδωσαν τροφή και νερό στον Χριστό, όταν πεινούσε και διψούσε, τι θα πάθουν όσοι Τον παραδίνουν στην πείνα, με εκείνα που αρπάζουν; Τι θα πάθουν όσοι όχι μόνο δεν Τον ντύνουν, όταν είναι γυμνός, αλλά και Τον γδύνουν, όταν είναι ντυμένος; Τι θα πάθουν όσοι όχι μόνο δεν Τον περιμαζεύουν, όταν είναι ξένος, αλλά και Τον αποδιώχνουν; Τι θα πάθουν όσοι όχι μόνο δεν Τον ανακουφίζουν, όταν είναι άρρωστος, αλλά και Τον βλάπτουν; Τι θα πάθουν, τέλος, όσοι όχι μόνο δεν Τον επισκέπτονται, όταν είναι φυλακισμένος, αλλά και όταν είναι ελεύθερος, ό, τι μπορούν κάνουν για να Τον κλείσουν στη φυλακή;

Ο Κύριος είπε: «*Αν αγαπάτε αυτούς που σας αγαπούν, μην περιμένετε την εύνοια του Θεού· γιατί και οι αμαρτωλοί αγαπούν αυτούς που τους αγαπούν*» (Λουκ. 6, 32). **Αν λοιπόν είναι αμαρτωλός όποιος αγαπά μόνο όσους τον αγαπούν, τι είναι εκείνος που βλάπτει όσους δεν τον αδίκησαν; Αν είναι αξιοκατάκριτος όποιος δεν ελεεί από τα δικά του αγαθά, τι είναι εκείνος που αρπάζει και τα ξένα; Γιατί το ξέρετε, όχι μόνο το να αρπάζει κανείς τα ξένα, αλλά και το να μη δίνει από τα δικά του σε όσους έχουν ανάγκη, είναι αδικία και πλεονεξία, είναι παράβαση θεϊκής εντολής και αμαρτία.**

Ας αποφύγουμε, αδελφοί μου, αυτήν την αμαρτία. Και θα την αποφύγουμε, αν φέρουμε στον νου μας όσους άρπαγες και πλεονέκτες έζησαν πριν από μας, όσους δηλαδή έχουν ήδη πεθάνει. Πού βρίσκονται αυτοί; Στην κόλαση! Και τα χρήματά τους; Τα απολαμβάνουν άλλοι! **Δεν είναι επομένως ανόητο να βασανιζόμαστε και σε τούτη τη ζωή και στην άλλη; Σε τούτη με τα καθημερινά τρεχάματα, τις αγωνίες, τους κόπους και τους μόχθους που απαιτούνται για τη συσσώρευση μάταιου πλούτου, και στην άλλη με τις ασύλληπτες τιμωρίες της αιώνιας γέενας;**

Ποιος είναι αλήθεια, ελεεινότερος, από τον άρπαγα που φεύγει από τον κόσμο παίρνοντας μαζί του μόνο τις αμαρτίες του, για τις οποίες θα λογοδοτήσει στον Θεό, και αφήνοντας όσα μάζευε σε άλλους πολλές φορές και εχθρούς του; Και ποιος είναι αθλιότερος από τον πλεονέκτη, που σιγολιώνει από τις έγνοιες και τους φόβους, διώχνοντας από την ψυχή του τη γαλήνη και κάνοντας τη ζωή του χειρότερη από κάθε θάνατο; Όταν κερδίσει δεν αισθάνεται ευχαρίστηση, γιατί ζητάει περισσότερα. Όταν πάλι χάσει έστω κι ένα νόμισμα, νομίζει ότι παθαίνει το μεγαλύτερο κακό.. Φίλους δεν έχει παρά μόνο εκείνους από τους οποίους κερδίζει· τους άλλους τους βλέπει σαν εχθρούς. Μα και την οικουμένη ολόκληρη την αποστρέφεται. Τους φτωχούς τους μισεί, γιατί του ζητούν βοήθεια. Τους πλούσιους τους φθονεί, γιατί θα ήθελε να έχει τα πλούτη τους. Όταν **οι άλλοι ευτυχούν, αυτός λυπάται**. Θαρρεί πως όλοι κατέχουν δικά του αγαθά. Φέρεται σε όλους σαν να τον έχουν αδικήσει. Υποφέρει, γιατί η γη δεν παράγει χρυσάφι αντί για σιτάρι, γιατί ο πηγές δεν δίνουν

ασήμι αντί για νερό, γιατί τα βουνά δεν έχουν πολύτιμα πετράδια αντί για λιθάρια.

Ο πλούτος για τον **φιλάργυρο** είναι ό,τι το μαχαίρι για τον μανιακό ή μάλλον κάτι πολύ χειρότερο. Γιατί ο μανιακός, αφού αρπάξει το μαχαίρι και το καρφώσει στο στήθος του, απαλλάσσεται μια για πάντα από τη μανία του και δεν δέχεται δεύτερη πληγή. Ο φιλάργυρος όμως και αμέτρητες πληγές δέχεται καθημερινά και ποτέ δεν απαλλάσσεται από τη μανία του. Απεναντίας, μάλιστα, όσο πληγώνεται, τόσο πιο μανιασμένα ξανακαρφώνει το μαχαίρι στην ψυχή του.

Ποιος είναι λοιπόν χειρότερος από τον πλεονέκτη, που και την ψυχή του θανατώνει με τις αδικίες και τη ζωή του σπαταλάει με τις περιττές φροντίδες και τον εαυτό του στερεί από κάθε ευχαρίστηση και τους ανθρώπους όλους τους κάνει εχθρούς του; Όλους;, θα απορήσετε. Ναι, όλους. Βλέπετε, δεν τον μισούν μόνο όσοι έχουν κακοπαθήσει από την πλεονεξία τους, μα και οι άλλοι, επειδή συμπονούν τα θύματά του και φοβούνται μήπως βρεθούν στην οδυνηρή θέση τους. Το φοβερότερο, όμως, δεν είναι αυτό. Γιατί, όταν **έχει κάνει εχθρό του τον ίδιο τον Θεό**, ποια παρηγοριά ή ελπίδα τού απομένει;

Είναι πλούτος αυτός, πες μου, το να αδικείς; Και είσαι πλούσιος εσύ, ο πλεονέκτης, ή κατάδικος; Μάλλον χειρότερος κι από κατάδικο είσαι. Και ξέρεις γιατί; Εκείνος έχει χάσει τη σωματική του ελευθερία, ενώ εσύ την ψυχική. Εκείνον τον έδεσαν άλλοι χωρίς τη θέλησή του, ενώ **εσύ δέθηκες μόνος σου**.

Αν ο βασιλιάς με νόμο μας επιβάλει όχι μόνο να μην παίρνουμε περιουσιακά στοιχεία άλλου, μα κι από τα δικά μας να δώσουμε ένα μέρος, θα υπακούσουμε δίχως αντίρρηση. Τώρα, όμως, που ο νόμος τους Θεού μάς επιβάλλει να μην αρπάζουμε τα ξένα πράγματα, ασύστολα τον καταπατάμε. Τον θνητό βασιλιά, τον άνθρωπο, τον σεβόμαστε· τον αθάνατο Βασιλιά, τον Δημιουργό και Κύριο του σύμπαντος, Τον περιφρονούμε. Δεν είναι φοβερό; Γιατί, αν διαπράττουμε ασέβεια όταν τιμάμε τον Θεό όσο κι έναν άνθρωπο, τότε τι κάνουμε όταν τιμάμε έναν άνθρωπο περισσότερο από τον Θεό;
Βαριά είναι τα λόγια μου, το ξέρω. Αλλά δείξτε πραγματικά ότι σας φοβίζουν και σας λυπούν, αποφεύγοντας τις κακές πράξεις. Αν δεν φοβάστε τις κακές πράξεις, πώς μπορώ να σας πιστέψω, όταν λέτε ότι φοβάστε τα λόγια μου και λυπάστε με αυτά; Εσείς με τα έργα σας επιβαρύνετε τον εαυτό σας, όχι εγώ με τα λόγια μου. Γιατί όποιος σκάβει λάκκο για τον άλλο, πέφτει ο ίδιος μέσα. Και όπως οι επίτοκες γυναίκες υποφέρουν από τους κοιλόπονους, έτσι κι εκείνος που ετοιμάζει μιαν άνομη πράξη, πριν αδικήσει τον άλλον, υποφέρει και πονάει ο ίδιος. Όσο κακός, βλέπετε, κι αν είναι κανείς, δεν μπορεί να φιμώσει τη **συνείδησή** του και να αποφύγει τον έλεγχό της. Γιατί **αυτός ο έλεγχος είναι κάτι το φυσικό, που εξαρχής έβαλε ο Θεός μέσα μας**. Όσο κι αν τον αγνοήσουμε, όσο κι αν τον πολεμήσουμε, ορθώνεται πάντοτε αμείλικτος, και φωνάζει και μας καταδικάζει και μας τιμωρεί.

Θυμάστε πόσο κακός ήταν ο Αχαάβ, ο βασιλιάς της Σαμάρειας; Και όμως ακόμα κι εκείνος, όταν θέλησε να αρπάξει το αμπέλι του Ναβουθαί, πόση οδύνη δοκίμασε! Μολονότι ήταν απόλυτος άρχοντας, μολονότι κανένας δεν υπήρχε που να τον ελέγξει, επειδή δεν μπορούσε να υποφέρει τον έλεγχο της συνειδήσεώς του, ήταν σκυθρωπός, ταραγμένος, ανόρεχτος, με τη θλίψη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του (Γ΄Βασ. 20, 1-29).

Θέλετε να σας αναφέρω κι ένα περιστατικό σύγχρονο, για να καταλάβετε ότι **η πλεονεξία κάνει τους ανθρώπους θηρία και δαίμονες**; Πριν από καιρό είχαμε στην πόλη μας μεγάλη ανομβρία. Ο ουρανός είχε στερέψει και είχε πάρει το χρώμα του χαλκού. Όλοι περιμέναμε καθημερινά το θάνατο, ένα θάνατο φοβερότερο από κάθε άλλο, και παρακαλούσαμε τον Θεό να μας απαλλάξει από αυτή τη συμφορά. Ξάφνου, ανέλπιστα, χάρη στην απέραντη φιλανθρωπία του Κυρίου, έπεσε από τον ουρανό άφθονη βροχή. Ενώ λοιπόν όλοι πανηγύριζαν και γιόρταζαν, κάποιος πλούσιος τριγυρνούσε στην πόλη σκυφτός, κατσουφιασμένος, καταλυπημένος και κίτρινος σαν νεκρός. Όταν κάποιοι ζήτησαν να μάθουν την αιτία της λύπης του, δεν μπόρεσε να την κρύψει, γιατί τον βασάνιζε και τον έπνιγε το πάθος του. «Έχω στις αποθήκες μου δέκα χιλιάδες μέτρα σιτάρι», είπε, «και τώρα, που έβρεξε, δεν ξέρω πώς θα το πουλήσω».

Τι είναι αυτά που λες, αθεόφοβε; Υποφέρεις, επειδή δεν χάθηκαν όλοι, για να μαζέψεις εσύ χρυσάφι; Δεν έχεις ακούσει τι λέει ο Σολομών; «*Για εκείνον, που συνάγει και κρύπτει το σιτάρι εν καιρώ λιμού, με τον σκοπό να το πουλήσει πανάκριβα, όλοι εύχονται να του το λεηλατήσουν ξένοι επιδρομείς και εχθροί. Η ευλογία δε του Θεού χορηγείται πλούσια σε εκείνον που δίδει και στους άλλους*» (Παροιμ. 11, 26). Είσαι εχθρός του Θεού και φίλος, ή μάλλον δούλος, του μαμωνά. Η γλώσσα σου, που είπε τα ανήκουστα αυτά λόγια, θα έπρεπε να κοπεί. Η καρδιά σου, που ξεχειλίζει από τόσο απάνθρωπα αισθήματα, θα έπρεπε να πάψει να χτυπάει.**Τι άνθρωπος, αλήθεια, είσαι εσύ, που υποφέρεις όχι γιατί έχεις λίγα, όπως οι φτωχοί, μα απεναντίας, γιατί έχεις πολλά και θέλεις να τα κάνεις ακόμα περισσότερα με την εκμετάλλευση της δυστυχίας των συνανθρώπων σου;**

Πώς να σκιαγραφήσω **τα πάθη του πλεονέκτη**; Τι πιο μιαρό υπάρχει από τα χέρια του; Και τι πιο άπληστο, πιο αδιάντροπο, πιο κυνικό από τα μάτια του; Δεν βλέπει τους ανθρώπους ως ανθρώπους, ούτε τον ουρανό ως ουρανό, ούτε κανένα από τα επίγεια πράγματα όπως πραγματικά είναι. Όλα τα βλέπει σαν χρήμα και όλα τα μετράει με το χρήμα. Οι αληθινοί άνθρωποι βλέπουν τους φτωχούς, εξαντλημένους και συγκινούνται· οι πλεονέκτες βλέπουν τους φτωχούς και αγριεύουν. Οι αληθινοί άνθρωποι όχι μόνο δεν βάζουν στο μάτι τα ξένα πράγματα, μα κι από τα δικά τους δίνουν σε όσους έχουν ανάγκη· οι πλεονέκτες δεν ησυχάζουν, ώσπου να αρπάξουν το βιός των άλλων και να το κάνουν δικό τους. Οι αληθινοί άνθρωποι δεν ανέχονται να δουν γυμνό τον πλησίον τους· οι πλεονέκτες, αν δεν τους γδύσουν όλους, δεν

ικανοποιούνται· ή μάλλον, ούτε και τότε ικανοποιούνται.

Γι’ αυτό μπορεί κανείς πως είναι όχι θηρία, μα κι απ’ αυτά πολύ χειρότεροι. Τα θηρία, βλέπετε, όταν χορτάσουν απομακρύνονται από τα θύματά τους, ενώ **οι πλεονέκτες δεν έχουν χορτασμό**. Τα θηρία, άλλωστε είναι από τη φύση τους άγρια, ενώ **οι πλεονέκτες μεταβάλλουν θελληματικά τη φυσική τους ημερότητα σε αγριότητα**. Τα στόματά τους ξερνούν δηλητήριο, όπως τα στόματα των φαρμακερών φιδιών. Τα χέρια τους δεν κουράζονται να κάνουν κακό στους άλλους. Όσο για τον νου τους, αν μπορούσε κανείς να τον εξετάσει, θα τους ονόμαζε όχι μόνο θηρία, αλλά και δαίμονες· γιατί δεν κρύβουν μέσα τους παρά σκληρότητα και μοχθηρία για κάθε συνάνθρωπό τους. Οι δαίμονες μάλιστα, σχεδόν ποτέ δεν μπορούν να βλάψουν έναν άνθρωπο δίχως τη θέληση και τη συνεργασία του ιδίου, ενώ οι πλεονέκτες πάντα βλάπτουν το συνάνθρωπό τους χωρίς τη θέλησή του και παρά το γογγυσμό του. Όλους και όλα, ακόμα και την ψυχή τους, θυσιάζουν στο βωμό του κέρδους. Άλλο τίποτα δεν σκέφτονται, άλλο τίποτα δεν τους ενδιαφέρει, παρά μόνο το χρήμα. Ούτε την Ουράνια Βασιλεία ποθούν, ούτε την κόλαση φοβούνται, ούτε τους ανθρώπους ντρέπονται ούτε τον Θεό σέβονται. Τους νόμους τους καταπατούν, την τιμιότητα την περιγελούν, το Ευαγγέλιο το περιφρονούν, τη ζωή μετά τον θάνατο τη θεωρούν ανύπαρκτη.

Ώστε δεν υπάρχει, σοφέ μου πλεονέκτη, ζωή μετά τον θάνατο; Δεν υπάρχει ούτε κρίση ούτε απολογία ούτε ανταπόδοση; «Όχι», θα μου πεις, γιατί έτσι σε συμφέρει. Μήπως όμως δεν υπάρχει ούτε θάνατος; Μπορείς να τον αμφισβητήσεις κι αυτόν; Μολονότι πολύ θα το ήθελες, δεν μπορείς. Πάρε το απόφαση λοιπόν· ότι δεν θα αργήσεις να πεθάνεις. Βλέπεις τη μέλισσα; Σε όλη της τη ζωή εργάζεται φιλότιμα, παράγοντας το γλυκό και ωφέλιμο μέλι. Σε όλη της τη ζωή κάνει το καλό. Μόλις, όμως, κάνει το κακό, μόλις κεντρίσει άνθρωπο ή ζώο, πεθαίνει μαζί με το κεντρί της. **Από τη μέλισσα μάθε να μη βλάπτεις τον πλησίον· γιατί εσύ ο ίδιος θα πεθάνεις πρώτος. Τον πλησίον θα τον βλάψεις και θα τον λυπήσεις πρόσκαιρα, εσύ όμως θα πεθάνεις για πάντα.**

Τα χρήματα λέγονται χρήματα, επειδή χρησιμεύουν και χρησιμοποιούνται, όταν πρέπει, για την ικανοποίηση των βιοτικών αναγκών μας. Σκοπός μας, επομένως, δεν είναι να αποκτήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερα, γιατί τότε ανατρέπεται η φυσιολογική τάξη και αντί να τα ορίζουμε, υποτασσόμαστε σε αυτά. Η συγκέντρωση πλούτου είναι υποδούλωση του λογικού ανθρώπου στην άλογη ύλη. Φανερώνει ακόμη απιστία στη Θεία πρόνοια, αλλά και μεγάλη ανοησία. Ναι, ανοησία. Ανόητος δεν είσαι, αφού όλα όσα με κάθε αθέμιτο μέσο αποκτάς, θα τα εγκαταλείψεις έπειτα από λίγο; «Μα θα μείνουν στα παιδιά μου», λες. Και τα παιδιά σου, όμως, θα εγκαταλείψουν τη γη ύστερα από σένα. Τι λέω; Ίσως και πριν από εσένα…

Η αλήθεια είναι ότι **με τη συγκέντρωση πλούτου αποβλέπεις στην ικανοποίηση δύο φοβερών παθών σου, της κενοδοξίας και της φιληδονίας.** Καμαρώνεις για τα μέγαρά σου, τα αμάξια σου, τους υπηρέτες σου· ευχαριστιέσαι προκαλώντας τον θαυμασμό και τη ζήλεια των άλλων· παραδίνεσαι στις αισχρές επιθυμίες· κυλιέσαι στη λάσπη της κραιπάλης και της ακολασίας. Να γιατί είσαι πλεονέκτης, να γιατί θέλεις να αρπάζεις το βιος των άλλων. Για να ικανοποιείς τα πάθη σου, δεν διστάζεις να πετάς στο δρόμο και να ρίχνεις σε συμφορές **τους αδελφούς σου, τα μέλη του Χριστού**, περιφρονώντας με αυτόν τον τρόπο τον ίδιο τον Χριστό.

Είτε το πιστεύεις είτε όχι, η αιώνια κόλαση σε περιμένει, αν δεν μετανοήσεις και δεν διορθωθείς. Γιατί ο δίκαιος Θεός, που «*θα πληρώσει τον καθένα κατά τα έργα του*» (Ρωμ. 2, 6)**, δε θα αφήσει ατιμώρητη τη διπλή σου παρανομία, τόσο δηλαδή την άδικη συνάθροιση, όσο και την κακή χρήση του πλούτου.** «*Ο θυμός και η οργή του Θεού*» γράφει ο Απόστολος Παύλος, «*περιμένουν όσους υπηρετούν την αδικία*» (Ρωμ.2, 8). Και πώς να μην προκαλέσεις την οργή του Θεού, όταν από τη μια σκορπάς τα λεφτά σου στις πόρνες κι από την άλλη αδιαφορείς για τους φτωχούς; Κι αν ακόμα όσα σπαταλάς τα κέρδιζες με τον τίμιο κόπο σου, θα αμάρτανες βαριά αγοράζοντας με αυτά την ασέλγεια. Ε, αναλογίσου πόσο αμαρτάνεις τώρα, που την αγοράζεις με άνομα κέρδη.

Για να αποφύγεις, λοιπόν, τη δίκαιη καταδίκη από τον αδέκαστο Κριτή, **πάψε να πλουτίζεις αθέμιτα, αδικώντας τους συνανθρώπους σου**. Στη ζωή αυτή έχεις τη δύναμη του χρήματος, την προστασία των αρχόντων, την εύνοια των δικαστών. **Στην άλλη ζωή, όμως, τι θα έχεις; Εκεί θα σε ακολουθούν μόνο οι αμαρτωλές πράξεις σου και οι στεναγμοί των αδικημένων, που φτάνουν ως τον υπερουράνιο θρόνο του Θεού και προκαλούν την ευσπλαχνία Του.** Μακάρι να γνωρίσεις κι εσύ την ανείκαστη θεία ευσπλαχνία με την **έγκαιρη μετάνοιά σου**.

(Πηγή: "Θέματα ζωής, Από τις ομιλίες του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου", τόμος Β΄, εκδόσεις Ιεράς Μονής Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής 2010, σελ. 51-63)